

TEATRUL
DE STAT
BACĂU

ARISTOFAN
NORII

premieră
pe țară
în regia lui
Radu Boroianu

CU

- Mișu Rozeanu
- Vasile Pupeza
- Ovidiu Schumacher
- Mihai Stoicescu
- Puiu Burnea
- Constantin Coșa
- Liviu Rus
- Sanda Ghiculescu
- Lucia Cosmeanu
- Constanța Zmeu
- Irene Fiamann
- Ana Maria-Iltu

Nicolae Bogdan — Tirgoviste: Versurile sint generate de impresii puternice. Agapia, Calypso, Stefan, Codrul de argint, pleacă dintr-un ferment emoțional autentic. Nu credem să existe poet nepăsător la acest colț de Moldova, emanația lui atinge orice sensibilitate. Departe de a fi o victimă a acestei radiatii, dv. reușiți să retransmițeți cititorului ceva din febra pe care ati trăit-o. Dar eforturile și reușitele poemelor se opresc aici.

Cezar N. Poenaru — Ploieni. Contactul cu manuscrisul dv. ne-a oferit o plăcută surpriză. Un bun simț al cuvintului, o sinceritate acută, concizie... Dar renunțați la Un cîntec pierdut în negura vremii și la toate celelalte versuri vetuste, în favoarea poeziei. Așteptăm.

M. M. Lazăr — Iași. Vă rugăm să ne trimiteți și alte versuri. Ni se pare că sînteți pe un drum bun.

Ana Craiescu — Români-Roman. Dacă ne-ați trimis mai multe poeme: dacă ați abandonat sătenii mei — frați cutezători; dacă ați trece pe la redacție, ar fi mult mai bine.

Maria Simion — Oraș Gh. Gheorghiu-Dej. N-am putut să vă trimitem răspunsul acasă. Dar nu trebuie să fiți stînjentă, aprecierea noastră ar fi fost aceeași; versurile sint sentimentale și realmente slabe. Să vedem: „De cite ori/Să plîng a trebuit/Eu și-am trimis un zîmbet chinuit/Incît ușor/Trecut-ai peste mine/Fără să simți/A lacrimilor bine”. Dacă nu sînteți convinsă de calitatea lor, mai trimiteți-ne.

Ion Marin-Bistrița — Turcu Severin. Mi-au căzut umbrele copacilor/ În singe/într-o noapte senină./ Fîntînile lunii/ se scurgeau printre crengi/fiuoare de

dor/ pînă la prăpastia/ buzelor mele/ Și atît îmi era de sete... (Intensitate). Versurile sint susținute de o anume tensiune. Renunțați la poantă, la ușorul retorism, la enumerare. Așteptăm.

Gh. I. Chireulescu — București. Deși avem o „recoltă” serioasă din producțiile dv. poetice n-am sesizat evoluția pe care o speram. Vă desășurați între aceleași limite, fără salturi, pe un platou, în care poezia se împletește cu banalul. Poate o perioadă de autocontrol sever v-ar fi salutară.

Liviu Ion Stoiciu — Adjuș. Ne rugați să vă dăm un strop de speranță. Ei bine, vi-l dăm, dar nu din cauza rugămintii, ci din cauza versurilor. În afară de citeva obscurități, stingăci, există în corespondența dv. semne evidente de poezie. Cu perseverența și cultura poetică, și cu „impresizibilul mine”, s-ar putea să reușiți. Așteptăm.

Zaharia Păianu — Gura Humorului. Nici acest plic cu poezie nu ne aduce ceea ce așteptam. Persistă îmbibarea cu adjective, comparațiile simpliste, jocul gratuit al formei. Mai gîndiți-vă.

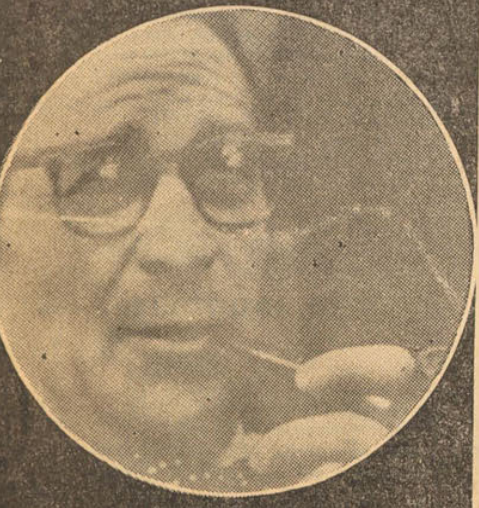
Gavril Moldovan — Cluj. Puțin egoism, puțină știință întru poezie, simț al cuvintului. Un fel de matematică rece se întinde peste tot. Dar poet adevărat în Singur; de altfel unica lucrare ce vă recomandăm. Așteptăm.

MAI TRIMITEȚI: Cioclu Mariana — Bacău; Titu Dănuț-Sisești — Oltenia; Buzescu Marian — Ploiești; Ion Mihăilescu — Tg. Neamț; Ion Burcă — Iași; M. M. Lazăr — Iași; Ungureanu Mihai — Buhălnița; Clulei Ortansa — Fodul Turcului; Gelu Vilciu — Bacău; Olaru Mirocea — Gălbăna; Rodian Drăgoi — Com. Lița; Saftecu Eugen — Piatra Neamț; Mihalache M. — Drăgănești-Roman; Florea Burtan — Com. Crîngul; Grigore Scarlat — Belus.

MANUSCRISELE NEPUBLICATE NU SE ÎNAPOIAZĂ.

continuare

pipa lui

maigret

GEORGES SIMENON

Sună. Intră Lucas.
— Vei merge mine la orele zece la această adresă. Vei vedea despre ce este vorba.
De seriozitatea acestei afaceri nu era convins nici unul din ei. Prefectura de poliție împarte cu redacțiile ziarelor privilegiul de a atrage toți nebunii și maniacii.
Or, acum, la fereastră, pătruns de răcoarea nopții, Maigret murmură:
— Al dracului puști!
Căci, fără îndoială, el era acela care-i șterpelișe pipa de pe birou.
— Nu te culci?
Se culcă. Era ursuz și morocănos. Patul era cald și curat. Se trezi de dimineață fără nici un chef, ca atunci cînd adormi sub impresii nu prea plăcute. Nu era numai un presentiment, căci simțea, soția sa simțea de asemenea dar nu îndrăznea să-i spună că va începe ziua destul de prost. Peste toate acestea, cerul era prevestitor de furtună, atmosfera încărcată. Merse pînă la cheul Orfèvres, străbătînd cheiurile pe jos, și de două ori făcu gestul mecanic de a-și căuta pipa în buzunar. Urea greoi scara prăfuită. Il întîmpină Emil:
— Vă așteaptă cineva, domnule comisar.
Aruncă o privire în sala de așteptare și zări pe doamna Leroy care stătea pe marginea unui scaun tapisat cu catifea verde, gata să izbucnească. Cînd îl zări, se grăbi spre el, furioasă, neliniștită, pradă a miilor de sentimente diferite, și apucîndu-l de reverurile hainei, strigă:
— Ei, ce v-am spus eu? Au venit în noaptea asta. Fiul meu a dispărut. Acum mă credeți? O, am simțit eu că m-ați luat drept nebulă. Nu sint chiar atît de neghioabă. Și iată, iată...
Scotoci la repezeală în poșetă, trăgînd o batistă cu margine albastră pe care o flutură triumfătoare.
— Asta... da, este asta o dovadă? Noi nu avem în casă batiste cu albastru. Nu mai pun la socoteală că am găsit-o la piciorul mesei din bucătărie. Și asta încă nu-i totul.
Maigret privi cu un ochi obosit culoarul lung unde doamna obișnuia animătea a dimineții și de unde privirile se întorceau spre el.
— Veniți cu mine, doamnă, spuse el.
Ghinionul! Presimțise că va veni! Trînti ușa biroului, punîndu-și pălăria la locul obișnuit.
— Luați loc. Vă ascult. Spuneți-mi că fiul dumneavoastră?...
— Am spus că fiul meu a dispărut noaptea aceasta și că la ora asta cine știe ce-o fi cu el.

II
Papucii lui Joseph

Era greu de știut ce gîndea despre soarta fiului ei. Acolo, la Poliția Judiciară, printre lacrimile care izbucniseră o lupta unei furtuni de vară, se vălcărea:
— Vedeți dumneavoastră, sint sigură că mi l-au omorît. Și în timpul asta, dumneavoastră n-ați făcut nimic. Credeți că nu știu ce gîndeați despre mine? Am fost luată drept nebulă! Sigur! Și-acuma, fără îndoială, e mort! Iar eu, rămasă singură, fără sprîjin. În taxiul care străbătea bolta de verdeață a cheiului Bercy, asemănătoare unei alei de provincie, trăsăturile feței îi redeveniseră clare, privirea ascuțită:
— E un caracter slab, domnule comisar. Nu va

putea niciodată să reziste femeilor. Leit taică-său, care m-a făcut atît de mult să sufăr!
Maigret se așezase lîngă ea, pe banchetă. Lucas își luă locul alături de șofer. După ce depășești teritoriul Parisului și ajungi la cheul Charenton, cheul continuă să se numească tot Bercy. Lipsesc însă arborii. De cealaltă parte a Senei se zăreau coșurile uzinelor. Pe partea aceasta antrepozite, pavilioane zidite odinioară cînd prin locurile de aici era aproape cîmpe, acum inghesute între case de afaceri. În colțul străzii, o cafenea-restaurant vopsită într-un roșu puternic, cu litere galbene, cu citeva mese de fier și doi leandri jigăriți puși în butoaie.
Doamna Roy — nu, Leroy — bătu în geam.
— Intrati, vă rog să scuzați dezordinea. Inutil să vă mai zic că nu mi-a fost gîndul la gospodărie. Iși căută cheia în poșetă. Ușa casei era de culoare maro închis, zidurile exterioare de-un gri afumat. Maigret se asigură că nu era nici un fel de urmă de spargere.
— Intrati, vă rog. Gîndesc că veți vizita toate camerele. Uitați-vă! Cioburile farfuriilor sint încă acolo unde le-am găsit.
Nu mîntise deloc cînd spusese că-i place carătenia. Nici urmă de praf. Se simțea ordinea. Dar era atît de trist! Mai mult decît trist, lugubru! Un coridor foarte strîmt, vopsit jos într-o culoare maro, iar sus în galben închis. Ușile tot de aceeași culoare maro. Hîrtii lipite de cel puțin 20 de ani, atît de vechi că nu mai aveau nici o culoare.
Femeia vorbea mereu. Se pare că vorbea la fel și cînd era singură, neputînd suporta liniștea.
— Ceea ce mă miră mai mult, e că n-am auzit nimic. Am somnulat atît de ușor, încît mă trezesc de mai multe ori pe noapte. Ori noaptea trecută am dormit bușten! Mă întreb...
— Vă întrebati desigur dacă nu cumva vi s-a dat vreun somnifer pentru a vă face să dormiți?
— Nu-i posibil. Fiul meu nu putea să facă asta. De ce? Spuneți-mi, pentru ce-ar fi făcut-o?
Începea din nou să devină agresivă? Uneori părea că-și acuza fiul, alteori îl prezenta drept victimă. În acest timp, Maigret, încet și greoi, dădea, chiar și atunci cînd se plimba prin micul apartament, o impresie de nemiscare. Stătea acolo ca un burete, împregîndu-se ușor de tot ce picura în jurul lui. Femeia îl urmărea pașii, fiecare gest, îl urmărea privirile, nelcrezătoare, căutînd să-l ghicească gîndurile.
Lucas pîndea de asemenea gîndurile sefului, derutat de ancheta aceasta, care părea destul de neserioasă, ba chiar comică.
— Sufrageria e la dreapta, de cealaltă parte a coridorului. Dar cînd eram singuri, și noi eram întodeauna singuri, mîncam în bucătărie.
Ar fi fost foarte mirată, poate chiar indignată, dacă ar fi bănuit că ceea ce Maigret căuta permanent în jur era pipa sa. Se îndreptă spre scara mai strîmtă decît coridorul, cu balustradă ușoară și trepte care scrițiau. Ea îl urmărea. El explica, simțea permanent nevoia de a explica:
— Joseph ocupa camera din stînga... Doamne! Am spus ocupa ca și cum...
— N-ați atîns nici un lucru?
— Nimic, v-o jur. După cum puteți vedea, patul este desfăcut. Pariez însă că n-a dormit în el. Fiul meu se mișcă mult în somn. Dimineața, găsese întodeauna cearcăfurile boțite, iar adesea cuverturile căzute pe jos. I se întîmplă să vorbească și chiar să strige în somn.

În fața patului, un dulap de haine căruia comisarul îi întredeschise ușa.
— Toate hainele sale sint aici?
— Cred că nu! Dacă ar fi fost l-aș fi găsit costumul și cămașa pe scaun, căci nu prea era ordonat.
Se putea presupune că tînarul, auzind zgornot în timpul nopții, ar fi coborît în bucătărie, și-acolo ar fi fost atacat de unul sau de mai mulți vizitatori misterioși.
— L-ați văzut în patul său, ieri seara?
— După ce se culca veneam întodeauna să-l îmbrățișez. Ieri seara am venit ca și-n celelalte serii. Era dezbrăcat, hainele-i erau pe scaun. În ceea ce privește chestia...
— Îi veni o idee. Explică:
— Rămînem întodeauna ultima, jos, și închideam ușa cu cheia. Păstram cheia în camera mea, sub pernă, pentru a evita...
— Sotul dumneavoastră nu dormea acasă întodeauna?
Răspunde demnă, cu durere:
— A lipsit de-acasă doar o singură dată, după 3 ani de căsnicie.
— Și din acel moment ați luat obiceiul de a ascunde cheia sub pernă?
Ea nu răspunde și Maigret fu încredintat că tatăl fusese supraviețuit tot atît de sever ca și fiul.
— Deci, în dimineața asta, ați găsit cheia la locul ei?
— Da, domnule comisar. Nu m-am gîndit atunci că el nu vroia să plece, nu-i așa?
— Un moment. Fiul dumneavoastră s-a culcat. Pe urmă, s-a sculat și s-a îmbrăcat.
— Uitați-vă! Cravata e jos! Nu și-a pus cravata!
— Dar pantofii?
Ea se întoarse repede spre un colț al camerei, unde se găseau doi pantofi uzați, la o oarecare distanță unul de altul.
— Nici pantofii! A plecat în papuci!
Maigret își căuta mereu pipa, fără s-o găsească. De altfel, nu prea știa precis ce căuta. Răscolea fără plăcere această cameră săracă și tristă unde locuise tînarul. În dulap un costum bleumarin, costumul lui „cel bun” pe care nu-l purta decît duminică și o pereche de pantofi verzi. Cîteva cămași, aproape toate uzate și rupte la guler și la manșete. Un pachet de țigări început.
— Fiul dumneavoastră nu fuma pipă?
— La vîrstă lui, nu l-aș fi permis așa ceva. Acum cincisprezece zile a venit acasă cu o pipă, pe care o cumpărase la un bazar, făcută cam de mîntuială. I-am smuls-o din gură și l-am aruncat-o în foc. Taică-său, nici la patruzeci și cinci de ani, nu fuma.
Maigret suspină și intră în camera doamnei Leroy care repeta:
— Nici patul meu nu-i făcut. Scuzați dezordinea.
Era sîtul de-această permanentă scuza banală.
— Sus se află mansardele, unde ne culcam în primele luni ale văduviei, cînd aveam chiriși. Spuneți-mi, deoarec nu și-a pus nici pantofii, nici cravata, nu-i așa că dumneavoastră credeți... Dar Maigret, plîcîstî peste măsură:
— Nu știu nimic, doamnă!

De două ore, Lucas scotocea cu conștiinciozitate casa în cele mai mici colțisoare, urmărînd de doamna Leroy, pe care o auzea spunînd cîteodată:
— Iată, odată, s'ertarul acesta l-am găsit deschis.